

„Hen hoerende en hen ondervragende.”

(Naar een schilderij.)

HET is een van de bekende voorstellingen van deze zoo treffende gebeurtenis uit Jezus' leven — een van de weinige feiten welke ons uit

's Heeren jeugd verhaald worden — waarvan wij hierboven een plaat geven. De voorstelling boeit door groote levendigheid en aantrekkelijkheid. Eenige bemerkingen zijn er omtrent deze plaat meerdere malen tegenover mij gemaakt. Zóó heeft de tempel er toch niet uitgezien, een moderne lessenaar heeft er toch zeker niet gestaan, en „boeken”, in den zin zooals wij die kennen, waren er niet, wel evenmin als dat er „stoelen” zouden staan. Maar daar is het den schilder niet in de eerste plaats om te doen geweest. De uiterlijke dingen dienen alleen om vorm te geven aan het wezen. En dat wezen is de jeugdige knaap in den tempel temidden van geleerde mannen: hen hoerende en hen ondervragende. De schilder heeft ook rekening gehouden met de bijzonderheid, welke Lukas ons geeft: Zijne ouders vonden Jezus zittende in den tempel. Wel is op de plaat Jezus staande afgebeeld, maar een zitplaats is voor hem bijgeschoven. De wetgeleerden zien in Jezus niet den leerling die ondervraagd en onderwezen wordt: zij hebben zulk een mate van kennis en wijsheid bij den Heiland ontdekt, dat zij Hem toelaten om onder hen plaats te nemen, als medelid van hun gezelschap. Toch moeten wij aan de woorden „hoerende en ondervragende” niet de betekenis hechten, dat de Heere Jezus hier, Zijn jeugd uit het oog verliezende, zelf als leeraar zich gelden deed. Jezus moest zijn in de dingen Zijns Vaders, en Zich voor Zijn taak bekwaamen. Daarom hoorde Hij onder de leerlingen der Schriftgeleerden en vroeg naar de dingen, welke Hij wenschte te zien toegelicht. De vragen, die Jezus stelde en het zich op die vragen aansluitende dispuut, waren oorzaak van de groote verwondering over Zijn verstand. Onverwachts kwam de jeugdige leerling op het plan van leeraar te staan. Maar het komt mij voor, dat de Heere Jezus Zich Zelf niet op dat plan heeft geplaatst. De Heiland kwam ook in den tempel om leering te ontvangen en Zich voor te bereiden voor Zijn taak.

Het is niet steeds mogelijk te doen als Jezus deed. Maar waar het aan menschen mogelijk is, moeten wij trachten den Heiland na te volgen. Noodig is, dat wij, ook jong reeds, ons met ernst voorbereiden tot de taak, welke ons in het leven wacht. Er is, in dezen tijd vooral, zooveel oppervlakkigs. In het bijzonder in de geestelijke dingen. En aan de andere zijde is er soms een geestelijke hoogmoed, welke

JEZUS IN DEN TEMPEL

kwalijk te rijmen is met ons kindschap van God. Jezus is van beide fouten vrij. Met ernst en ijver legt Hij Zich toe op de voorbereiding van Zijn

geestelijke taak. Maar in dien ernst en ijver is niets te bespeuren van iets dat naar het onechte, naar het gemaakte, naar het gewichtig doen zweemt. O, die aanstellerij in ons Christelijk leven! Die beslistheid en eigenwijsheid, waarmede soms in onze jeugd-vereeningen over de geestelijke dingen gesproken wordt. Jezus zegt het zoo eenvoudig, vragenderwijze: „Wist gij niet dat Ik moest zijn in de dingen Mijns Vaders?” De gedachte aan de dingen Zijns Vaders leeft in Jezus, beheerscht Zijn jeugd. Het is die waarachtige vroomheid, die een vroomheid des harten is, en ons, ook den jeugdigen onder ons, tot voorbeeld moet zijn. Ja men ontmoet nog wel oude menschen die vroom, werkelijk vroom zijn. Maar van hoe weinig jonge menschen kan gezegd worden, dat zij vroom zijn? De vroomheid des harten is niet het door de wereld gaan met een ernstig gezicht, maar het beteekent, dat wij bezig zijn met, ons leven laten beheerschen door, de dingen des Vaders. En dat bezig zijn met de dingen des Vaders is alleen mogelijk als wij ons kinderen weten van onzen Vader in de hemelen. De fout is dikwijls, dat men zich wel met de dingen des Heeren wil inlaten, maar dat wij God niet als onzen Vader kennen. Moge dit Kerstfeest ons nog eens voor de vraag plaatsen, of wij werkelijk kinderen Gods zijn. Laten wij die vraag niet te spoedig en niet te gemakkelijk met „ja” beantwoorden. Kinderen Gods kunnen wij alléén zijn, als het werk, dat de Heiland bij Zijne komst in het vleesch, begon, ook voor ons is geschied. Het opgaan naar Bethlehem, en het in bewondering knielen bij de kribbe geeft ons niets, als wij niet weten dat het Kind van Bethlehem ook voor ons werd geboren.

God geve ons de overtuiging op dit Kerstfeest, dat de boodschap der Engelen in de velden om Bethlehem ook voor ons een blijde boodschap is. Dan gaan wij met de herders en aanbidden bij de kribbe. Maar wij blijven niet staren op die kribbe, wij volgen den Heiland op Zijn grooten lijdensweg naar Golgotha. Wij zien heel dat leven op aarde, als één strijd voor ons heil. Ook wat de Heiland als kind deed, Zich voorbereiden voor Zijn groote taak, vervult ons met eerbied. Om geleerd te worden, kwam Hij..... als Leeraar ging Hij: Vervuld met de dingen Zijns Vaders, die Zijn lust en vermaak waren. Zij de Heiland ook hierin ons ten voorbeeld.

M. v. d. H.